

Celem artykułu jest przedstawienie Pavola Straussa jako człowieka i pisarza, który był sercem i duszą z Europy Środkowej. Miał silne związki lokalne w sensie przestrzennym i czasowym. Po pierwsze, był prześladowanym Żydem po czym dokonał konwersji na katolicyzm. W czasach stalinowskich był uznawany za obywatela drugiej kategorii błędnie nazywany klero-faszystą, a w rzeczywistości był wierzącym katolikiem. Był aktywny literacko w drugiej połowie lat trzydziestych XX wieku, w których to czasach opublikował dwa tomiki wierszy w języku niemieckim. Jego wiersze po niemiecku miały wpływ na awangardę, z którą miał styczność w Pradze. Ta społeczność literacka określała Straussa jako eksperyment literacki. W związku z Pragą przychodzi na myśl również Franz Kafka, Franz Werfel i oczywiście Reiner Maria Rilke. Z punktu widzenia literatury eseje literackie Pavola Straussa osiągnęły szczyt wraz z innymi popularnymi twórcami (R. Musil, K. Kraus, H. Broch). Przez 82 lata swojego życia Pavol Strauss wyleczył wielu pacjentów i pozostawił rzadkie książki o wyjątkowym przesłaniu filozoficznym.